

det blive for en Toldlov, man fik, naar man skulde indskrænke sig til at søge Kompensation paa Toldloven og nøjes med det udækkede Beløb, som man kunde faa Regeringen til at gaa ind paa at lade være udækket? For det første vilde man blive nødt til, som den ærede Ordfører antydede, at stryge de store Finansartikler. Jeg føler mig overbevist om, at naar vi skulle gaa ud til Befolkningen med en Toldlov, hvor de Toldnedsættelser manglede, som Befolkningen har vænnet sig til at se hen til, vilde den ikke anerkende, at det var et ægte Barn af de frisdede Toldbestræbelser, som hidtil have gjort sig gældende her i Tinget, men anse den for en Skifting, som den ikke vilde kendes ved, og endnu mere vilde det blive Tilfældet, hvis man gik et Skridt videre og paa Toldloven vilde stryge de beskudte Krav, som Folketinget hidtil har opstillet med Hensyn til en Nedsættelse af Beskyttelsen. Ja, det kunde være, at hvis Folketinget skulde komme med en saadan Toldlov til Landstinget, vilde det gaa Landstinget som Karl Gustavs Underhandlere, som, da der underhandlede om Freden med Danmark, stadig rystede paa Hovedet; men da Skaane, Halland og Blekinge bleve nævnte, sagde: Nu sige I noget! Det kunde være, at Landstinget, hvis vi kom med en Antydning i den Retning, at vi kunde give Afkald paa en Formindskelse i Toldbeskyttelsen, som det med saa stor Møje og overordentlig Anvendelse af Tid og Flid er lykkedes først i Toldkommissionen og dernæst i Forhandlingerne mellem Regeringen og Folketinget at blive enig om, at Landstinget, hvis der blev Tale derom, vilde sige: Der sige I noget! Men jeg tror ikke, at et saadant Tilbud eller en saadan Antydning virkelig vil komme frem fra Folketingets Side, og jeg tror, at det vilde blive saare ilde optaget, hvis det skulde ske. Skulde der altsaa være Tale om Gennemførelse af en Toldlov, hvor intet opnaedes med Hensyn til de store Finansartikler, eller hvor vi frede paa Nedsættelse af Beskyttelsen, saa er der ingen Tvivl om, at Toldreformsagen saavel som den Befolkning, der staar bag denne Sag, vilde være langt, langt bedre tjent med, at den Sag hvilede ligesom hidtil.

Saa tales der om, at hvad der nu bydes er ikke af tilstrækkelig Vigtighed, til at man kan gaa til den Indrømmelse, som vilde ligge i en Forhøjelse af Spiritusafgiften. Jeg skal her minde om, at naar man stadig taler om en Forhøjelse af Brændevinsafgiften, saa er det meget ensidigt. Her er ikke Tale om Stigning eller

Nedsættelse af Brændevinsafgiften, men om en Forhøjelse af Spiritusafgiften, en Forhøjelse af Alkoholbeskatningen, der fuldt saa vel rammer Vin og Indførelse af Cognac, Likører osv. Men, siger man, det er alligevel alt for stor en Indrømmelse; dertil kan der ikke gives Spør af Udsigt, naar der ikke til Gengæld bydes mere end det, der nu ligger for. Hvad er det da for Sager, der i Aar ligge paa Rigsdagens Bord, og hvis Afgørelse beror paa, om Forhandlingen af denne Sag gaar i Staa eller føres videre? Det er de samlede Skattereformlove, det er Toldloven, Formue- og Indkomstskatteloven, Loven om Skatteoverførelse til Kommunerne og Tiendeloven. Det er de vigtigste af de Sager, der foreligge, men der er ogsaa andre, som ikke savne Betydning; og de, der have arbejdet paa Rigsdagen i nogle Aar, vide, at om der ikke bestaar nogen absolut direkte Forbindelse mellem dette Lovforslag og dem, kan der meget vel bestaa en politisk Forbindelse. Situationen kan ligge saaledes, at naar Forhandlingen gaar i Staa om det, som i Øjeblikket er det politiske Kærnepunkt, saa kan den ogsaa gaa i Staa paa andre Omraader, og der hører ikke meget politisk Instinkt til for at kunne se, at Skattereformen er den Skanse, der først skal erobres, før der kan være Tale om at trænge videre frem. Af dens Gennemførelse afhænger det, om Reformbestræbelserne skulle standses eller fortsættes. Imidlertid ogsaa Forcingen af denne Skanse, selve Skattereformen, er i sig selv en stor og betydningsfuld Opgave; alene det, at man maatte standse her, vilde være en Ulykke for Landet.

Vi maa jo ikke glemme, at denne Skattereform har store og mægtige Modstandere, ikke mindst i det andet Ting. Det er jo ikke uden store Anstrengelser, at man er naaet saa vidt med den, som man er. Den Gang det Reedtz-Thottske Skattegrundlag kom frem, da den daværende Konseilspræsident forelagde disse fire Skattelove, da var det noget nyt, og da saa man paa det med friske Øjne. Da forstod man langt bedre end nu, hvor stort et Fremskridt der laa i, at en Regering kunde fremlægge saadanne Forslag, da erkendte man det store Fremskridt, der laa i, at Muligheden var bleven aabnet for saadanne Forslags Gennemførelse i den danske Rigsdag, og denne Erkendelse gav sig Udslag i varme Ord den Gang. Jeg mindes f. Eks., at Reformpartiets ærede Formand udtalte i varme og øjensynligt følte Ord, hvor stor en Glæde det var for